

34
p. 17

VIRO
ILLUSTRI ET EXCELLENTISSIMO,

DOMINO
**FRIDERICO
HOFFMANNO,**

POTENTISSIMI BORVSSORVM REGIS,
FRIDERICII.

AUGUSTÆ MEMORIÆ.

CONSILIARIO ET ARCHIATRO,
MEDICINÆ PROFESSORI PRIMARIO.

EIVSDEMQUE FACULTATIS h. t. DECANO,

PATRONO SUO OPTIMO, MAXIMO,

QUUM

ACERBUM ET PRÆMATURUM FUNUS

FILIÆ

LECTISSIMIS ORNATÆ VIR-
TUTIBUS,

**JOHANNÆ DO-
ROTHEÆ**

QUÆ DECUS FAMILIÆ ET PARENTUM SOLATIUM ERAT,
PATERNO AFFECTU PROSEQUERETUR,

DEBITUM DOLORIS SUI CONSENSUM HIS, QUÆCUNQUE SUNT,
LITERIS PIETESTATUM IVIT

CHRISTIAN. AUGUST. LICHTENHAHN.
PHIL. ET MED. CULT.

HALÆ MAGDEBURGICÆ,

LITERIS JOH. CHRISTIANI ZAHNII, Acad. & Senat. Typogr.

VIR ILLUSTRIS ET EXCEL-
LENTISSIME,

PATRONE OPTIME, MAXIME,

Nisi jam ante mihi perspectum & exploratum esset, humanam valetudinem fluxam esse atque instabilem: nunc certe lubricum fanicatis ac vitæ fragilitatem intelligere me arbitrarer, dum inopina atque acerba mors filiam longe Tibi dilectissimam e sinu & amplexu Tuo abripuit. Florente & illibata valetudine utebatur, neque ulla imminentis mali erat suspicio, quum diu destinatum iter in thermas Carolinas susciperes. Sed quam multa nobis præter spem eveniunt, quæ nulla mentis acie prævideri possunt, licet quis etiam in ipsa specula fortunæ habitet? Vix pedem domo extuleras, quum beate finita stomachi quandam infirmitatem sentire cœpit, quæ plus in recessu habebat, quam quidem prima fronte minabatur. Jam, quum patrios lares resalutares, res prope modum deplorata, inque illud discrimen adducta erat, ut malum, vetustate quasi corroboratum, medicamansu agre admitteret. Longe erat laboranti medicina, nec nisi in exigua spe animam trahebat precariam. Et brevi tempore interposito etiam instabat decretorius ille ac morti vadarus dies, quo, quem cœlo debebat spiritum, cœlo reddidit. Quæ repentina rerum perturbatio, quam graviter animum Tuum, **Vir Illustris**, vulneraverit, eorum iudicio committendum est, qui insitam naturæ vim, & paternum affectum debite rationis ponderibus examinare possunt. Omnes profecto animi agitudines, quibuscum genus humanum confictari solet, illi dolori secundæ sunt, quem liberorum affert desiderium. Hic alius in animum descendit, hic fixus hæret, tamque gravi vulnere pectus effodit, ut suppuravi etiam doloris cicatricem vix dies delectat. Quare, quis TE lugere prohibear? Plures, fateor, cæque haud levis momenti in promptu sunt rationes, quæ dolorem Tuum, per se satis acerbum, adhuc magis acere & stimulare possunt. Ea nimirum filia Te orbatum

vides, quæ dux erat familiæ, adeoque clarissimæ stirpis Tuæ flos delibatus, parentum oculus ac delictum. Enitebant in illa pulcherrimæ doctores animi: omnibus ornata erat, quæ in molliorem sexum cadunt, virtutibus, ad quas explicandas, nisi secus visum fuisset divino arbitrio, longe ampliores vitæ terminos promeruerat. Certe non translaticia, sed ad laudem plane insignis in illa emicabat rerum divinarum veneratio, quam non ejus vita tantum, ad pietatis leges exacta, sed major etiam, quæ pro muliebri mobilitate, constantia inter diuturnos pertinacis morbi cruciatus egregie comprobavit. Quam florebat moribus elegantia & suavitate mixtissimis? quam pari libra erant virginalis pudor ac modestia, cujus in familiaritatem se mira comitas insinuaverat? Quanta ejus in parentes pietas, quantum obsequium, quam fixa ac diligens familiaris rei cura & cogitatio. Jam ad illam aspirabat ætatem, qua optimos parentes ad amplissimam sui spem promovere, & gaudio in invidiam magno implere poterat. Ad hæc in viridi ætate, inque primo flore extincta est, & ante de statione vitæ decessit, quam omnibus mortalitatis stipendiis defuncta esset. Denique etiam Te potissimum absente in morbum incidit, neque illi licuit esse tam beatæ, ut paternam opem, multis alias laborantibus spectatam, sub primo mali impetu experiretur. Quæ si Tibi, **Vir Excellentissime**, in mentem veniunt, (veniunt autem quam maxime) vereor, ne tristis eorum contemplatio quasi unguis sit in ulcere, qui impendio magnum angorem multis modis cumulet atque exaugeat. Ac proinde patiaris, submisisse precor, **Patrone Maxime**, ut aliquam doloris partem mihi vindicem, cumque, qua fieri potest ratione, Tibi testaturam faciam. Velim enim Tibi persuasum habeas, me nemini cedere, ad quos proxime pertingit hujus doloris contagium. Est illa singularis, qua me semper complexus es, propensæ voluntatis inclinatio, quæ me in tantum doloris consensum ac societatem trahit, ut prope modum in eodem fortunæ contubernio habitare Tecum mihi videar. Quanquam enim immortalis, qua Tibi addictus sum, observantia a me exigit, ut porius exulcerato dolori Tuo fomenta adhibeam: Tua tamen me deterret auctoritas, meumque singulare de summa virtute Tua judicium. Tene enim me consolari? Te ratione quadam ad contentum doloris perducere? at, bone Deus, quem virum? cui animo admoveam solatia? Diu me cogitantem ratio in hanc duxit sententiam, ut vix operæ pretium me facturum arbitrarer, si eum adversus luctum munire vellem, qui nulla unquam animi confirmatione indiget. Omnibus cognita, nec mihi obscura est Tua, qua præstas, **Vir Clarissime**, pietas, quæ, ut altius animo insidet, ita ne hac quidem fortunæ injuria quasiari aut evelli potest. Hæc enim illud sibi proprium ac solenne habet, ut setotam componat ad ejus nutum, qui communis sedet vitæ ac necis arbiter: hæc ad quodcunque ejus imperium parata atque accincta est; hæc molles cogitationes, nihilque profuturam solitudinem animo exturbat & ejicit. Novi etiam excelsum & ad magna erectam mentis Tuæ indolem, quæ constantia firmata præsidii, quasi in arce est collocata, unde omnes casus humanos infra se despicit, quippe ad quam fortunæ non patet aditus. Ac videtur mihi hic luctus in Te eo magis vim & aculeum suum amittere, quod, quemadmodum angusto & eminenti in-

ge-

genio universum sapientiae orbem praecclare complexus es, ita humanarum quoque rerum vicissitudinem jam dudum animo penitus perceptam habes ac pertractatam, neque ulla tibi calamitas humanitus evenire potest, ad quam propellendam, Te virtus Tua, ac diuturna praeviditatio non armaverit. Jam vero ipse etiam perpexisti integrum morbi, quotidie in deteriora ruentis, statum & curriculum, ac longe antea pro limationi Tuo judicio poteras exitum ejus finitrum praevidere. Praevidere autem? quid si etiam dico, partem aliquam futuri doloris praesumere, & ad instantem luctum pectus forte tenere ac praeparatum. At enim nescio, quam ob rem vereri mihi in mentem veniat, ne ex hoc uno morori Tuo cumulus accedat, quod per longinquum iter, perque mutatam, quae in thermis Carolinis ipsum Tibur Tibi Sardiniam fecit, valetudinem, ipse principis morbi ob stare haud potueris. Quis autem hoc sibi polliceri potest, quod, si etiam adfuisses, morbus finem habiturus fuisset meliorem? Neque enim tanti erant morbi initia, ut e longinquo repente advolares, iis praecipue relictis, quorum salus Tuo & consilio & arti demandata erat. Et fingamus ipsos etiam morbi natales & incunabula aliquid portendisse periculi; at domi erant, qui omnem operam ac studium in eo collocabant, ut filiam jacentem pristinae sanitati restituerent. Quare autem factum est, ut inopinus morbi accessus in illum maxime temporis articulum incidere, quo jam partem itineris suscepti confecerat? Aut, si impendebat valetudinis inclinatio, cur non aliquam passa est dilationem? Numirum, nisi me omnia fallunt, agnoscis, puto, fatale decretum, cujus perpetuis nexibus, & ineluctabili necessitati vita mortalium devincta est. Atque ejusdem fecit arbitrium, ut communis illa animarum migratio beate defunctae citius, quam pro atate contigerit si modo ejus obitus properatus videri potest, quam praecox ac caelo propior virtus satis morti ematuraverat. Habent hoc purae, ac Deo sacrae mentes, ut, quo majori contentione ad suam grassantur perfectionem, eo plerumque maturius ex putri & caduco corporis domicilio exeant. Qui exitus si quando expectandus erat, cur non melius Te vivo adhuc ac superstitite? Quid si illam reliquisses, expositam huic rerum perturbationi, communi fluctuantem morum naufragio, fortunae etiam periclitantem infidiis? Certe jam nihil est, quod illi timeas, posteaquam sub oculis Tuis manu missa & coelesti donata civitate jura patriae capessit, & communi immortalitatis municipio perfruitur. Quarum rerum cognitio quam jam diu Tibi parata & expedita sit, merito mea in spongiam incumbit consolatio, nihilque mihi relictum est, quam immortale Numen supplicibus votis venerari, ut reptum hoc in filia extincta solatium, in superstitite familia Tibi quam diutissime servet, Teque, velut magnum artis medicae columen ac praesidium, salvum & incolumem praestet, & non nisi sero ad familiam caelo adscriptam, cum Tuorum, tum nostri causa, redire jubeat, Vale **Vir Illustris, Patrone Maxime,** & boni consule exiguam hanc magnae & pietatis & observantiae tesseram, quam doloris declarandi causa merito ac lubens Tibi obtulit

EXCELLENTISSIMO NOMINI TUO

sereno cultu addictissimus

C. A. L.

Ua 933^a
I. 4°

600

FRIDERICO HOFFMANNO,

POTENTISSIMI BORVSSORVM REGIS,

FRIDERICI.

IN
MEMORIAE,
MEDICINAE ET ARCHIATRO,
PROFESSORI PRIMARIO,
FACULTATIS h. t. DECANO,
VIRI OPTIMO, MAXIMO,

QUUM
PRÆMATURUM FUNUS

FILIAE
S ORNATAE VIR-
TUTIBUS,
ANNÆ DO-

THEÆ
ET PARENTUM SOLATIUM ERAT,
ACTU PROSEQUERETUR,
CONSENSUM HIS, QUÆCUNQUE SUNT,
PIE TESTATUM IVIT
GUST. LICHTENHAHN.
ET MED. CULT.

MAGDEBURGICÆ,
NICOLAI ZAHNII, Acad. & Senat. Typogr.

